

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce BENEFIT Development, a. s., se sídlem Sady Pětaticátníků 355/26, 301 00 Plzeň, zastoupeného JUDr. Pavlem Kosnarem, advokátem se sídlem tamtéž, proti žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy, se sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1, s adresou pro doručování Jungmannova 35/29, 11 221 Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: městská část Praha – Zličín, se sídlem Tylovická 207, 155 21 Praha, zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem, PhD., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2009, č. j. S-MHMO 237081/2009/OST/No,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Dne 16. 1. 2009 rozhodl Úřad městské části Praha 17, odbor výstavby, k žádosti městské části Praha – Zličín o změně využití území spočívající ve zřízení parku „Na Prameništi“ (1. etapa) na pozemcích parc. č. 323, 324, 668/5, 674/1, 674/3, 775/1 v k. ú. Zličín při ulici Halenkovská, Hrozenkovská v Praze 5 – Zličíně. Podle rozhodnutí budou uvedené pozemky využity jako veřejně přístupný městský park, jak je zakresleno v ověřené dokumentaci. Podle podmínek rozhodnutí bude 1. etapa zřízení parku realizována na ploše o rozloze cca 1,6 ha a bude obsahovat základní komunikační kostru parku včetně vyvolaných terénních úprav. Součástí parku budou rovněž dvě hřiště pro malé děti, posezení, lavičky; okolní plochy budou zatravněny a osázeny okrasnými stromy. Podle podmínky č. 3 bude součástí parku veřejné

osvětlení (12 ks stožárových svítidel). Námitky žalobce vznesené v průběhu řízení byly tímto rozhodnutím zamítnuty.

Žalovaný k žalobcovu odvolání změnil napadené rozhodnutí svým rozhodnutím ze dne 24. 4. 2009 tak, že z výroku rozhodnutí na str. 1 a 2 vypustil podmínku č. 3, v ostatním napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v průběhu řízení přestala platit změna Z 1000/00 územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy; stavební úřad tedy vydal napadené rozhodnutí v době, kdy územní plán platil ve znění před změnou. Podle platného územního plánu se předmětné pozemky nacházejí v monofunkční ploše pro zeleň – parky a parkově upravené plochy (PP); žalovaný proto změnil text v odůvodnění „*ZP – parky, historické zahrady a hřbitovy*“ na „*PP – parky a parkově upravené plochy*“, aby to odpovídalo platnému územnímu plánu. Dětské hřiště či pěší komunikace jsou v této funkční ploše doplňkovým funkčním využitím, nikoli výjimečně přípustným funkčním využitím. Žalobcův požadavek na zvláštní projednání výjimečně přípustné stavby (souhlas příslušné městské části a Útvaru rozvoje hl. m. Prahy) vychází zřejmě z metodického pokynu k územnímu plánu ze dne 22. 10. 2002; v tomto případě však je žadatelem sama městská část, takže její postoj je zřejmý, a souhlasně se vyjádřil i jmenovaný útvar. Žalobce podle žalovaného neuvedl, proč by mu v dalším užívání jeho pozemků mělo bránit zřízení parku na pozemcích sousedních a proč podle něj není možné zřízení parku, pokud je daná plocha v územním plánu vymezena pro stavbu veřejně prospěšnou. Žalovaný nepřisvědčil žalobci v tom, že se úřad I. stupně nevypořádal s jeho námitkami; zopakoval, že výkresy řešící možné budoucí rozšíření parku mají ve stávající dokumentaci jen informativní charakter, nynější 1. etapa se týká jen pozemků ve vlastnictví městské části nebo hlavního města Prahy a je způsobilá samostatného provozu (i bez budoucího plánovaného rozšíření). Souhlas vlastníků sousedících pozemků není povinnou náležitostí podle § 86 stavebního zákona (zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu). Nejde tu o terénní úpravy podle § 80 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, ale o zřízení parku podle § 80 odst. 2 písm. e). Sadové úpravy jsou součástí schválené dokumentace, upravuje je také podmínka č. 1 napadeného rozhodnutí. Stavební úřad nebyl povinen zjišťovat, zda jsou projednávány podněty ke změně územního plánu. Záležitosti týkající se údržby parkové zeleně (převís větví, zasahování kořenů stromů) nemohou být řešeny v rozhodnutí o využití území.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobce uvedl, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a je nepřezkoumatelné. Správní orgán nesprávně posoudil, podle jakého dokumentu územního plánování se mělo vést územní řízení. Podle názoru žalobce mělo být řízení vedeno podle vyhlášky platné v době zahájení řízení, tedy podle právního stavu v době podání žádosti. V té době platila změna Z 1000/00 územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, ta však v průběhu řízení pozbyla ke dni 31. 10. 2008 účinnosti, neboť byla zrušena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 Ao 2/2008. Při použití změny Z 1000/00 by nebylo možné umístit stavbu dle napadeného rozhodnutí, a to ani při respektování veřejně prospěšné stavby ZP 57, lesopark. Rozhodnutí neodpovídá schválené závazné části územního plánu – předmětné pozemky jsou totiž určeny pro veřejně prospěšnou stavbu, tj. lesopark. Na ten se vztahuje jiný právní režim než na parky a dětská hřiště; zejména platí, že v lesoparku nesmějí být zřízeny žádné stavby, dětská hřiště či komunikace, pouze lesní cesta (srov. vyhlášku č. 433/2001 Sb., kterou se stanoví technické požadavky pro stavby pro plnění funkcí lesa). Žalovaný k tomu konstatoval, že dětské hřiště či pěší komunikace jsou v této funkční ploše doplňkovým funkčním využitím, nikoli výjimečně přípustným funkčním využitím; s tím však žalobce nesouhlasí. Kromě toho stavební úřad pochybil tím, že veškeré písemnosti adresované žalobci a dalším účastníkům řízení doručoval výhradně prostřednictvím veřejné vyhlášky. Podmínky pro takové doručování jsou stanoveny v § 25 správního řádu, v této věci však splněny nebyly a stavební úřad měl účastníkům doručovat do

vlastních rukou. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobcův názor, podle nějž má stavební úřad rozhodovat podle předpisů platných v době podání žádosti (bez ohledu na to, že v průběhu řízení pozbudou platnosti), nemá oporu ve správním řádu ani ve stavebním zákoně. Kromě toho zřízení parku je v souladu s územním plánem jak ve znění změny Z 1000/00, tak po jejím zrušení. Soulad záměru s funkčním využitím stanoveným v územním plánu platí bez ohledu na to, zda se jedná o území vymezené pro veřejně prospěšnou stavbu (to má význam pouze pro možnost vyvlastnění). Odkaz žalobce na vyhlášku č. 433/2001 Sb. je zcela nesrozumitelný: vyhláška se týká staveb na pozemcích patřících do lesního půdního fondu, přitom napadeným rozhodnutím byl zřízen park, nikoli les. Žalobce jakožto vlastník sousedního pozemku je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona; takovému účastníku se v souladu s § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3 stavebního zákona doručuje veřejnou vyhláškou. Podle § 192 stavebního zákona se ustanovení správního řádu v řízení užijí jen tehdy, pokud stavební zákon nestanoví jinak. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Do řízení se jako osoba zúčastněná na řízení přihlásila i městská část Praha – Zličín.

Žaloba není důvodná.

Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami, rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné. Žalobce ani blíže neupřesňuje, v čem by tato nepřezkoumatelnost měla spočívat – pouze obecně uvádí, že žalovaný „*nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí*“, „*neuveďl dostatečné argumenty*“, „*nereagoval na vyjádření žalobce v odvolání*“. Jak je z dalšího textu žaloby zřejmé, žalobce spíše polemizuje s věcnými závěry žalovaného, s nimiž nesouhlasí; ani v těchto věcných námitkách však nemá pravdu.

Žalobce nepřináší žádný argument pro své tvrzení, že řízení mělo být vedeno v souladu s územním plánem ve znění v době zahájení řízení, nikoli ve znění v době vydání rozhodnutí; jen tvrdí, že tomu tak mělo být. Tento požadavek je ovšem nesprávný. Při aplikaci právních předpisů ve správním řízení v zásadě platí, že správní orgán postupuje podle předpisu platného a účinného v době rozhodování; pravidla platná a účinná v době zahájení řízení aplikuje správní orgán jen tehdy, jestliže tak výslovně stanoví přechodná ustanovení. I územní plán, ačkoli není právním předpisem, stanoví obecná a nadřazená pravidla ve vztahu k rozhodování v územním řízení; vydané územní rozhodnutí tak musí být v souladu s aktuálně stanovenými pravidly, nikoli s pravidly, která platila v době zahájení územního řízení. Změna územního plánu Z 1000/00 byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 9 Ao 2/2008-62, zrušena ke dni vyhlášení rozsudku; počínaje tímto dnem tedy měla být nově vydávaná územní rozhodnutí v souladu s územním plánem v původním znění (před změnou Z 1000/00), a správní orgány tedy postupovaly správně (žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území byla podána dne 18. 6. 2008, rozhodnutí v I. stupni bylo vydáno dne 16. 1. 2009, tedy již po zrušení změny). Lze poukázat na § 90 písm. a) stavebního zákona, podle nějž v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s *vydanou územně plánovací dokumentací* – rozumí se tu aktuálně platnou dokumentací. Potřebě sepětí územního rozhodnutí s aktuální územně plánovací dokumentací nasvědčuje i znění § 94 odst. 1 stavebního zákona, podle nějž lze územní rozhodnutí změnit na žádost oprávněného, *jestliže se změnila územně plánovací dokumentace* (...).

Kromě toho, jak správně podotkl žalovaný, park by bylo možné na daném území zřídit i podle územního plánu ve znění změny Z 1000/00. I kdyby správní orgány postupovaly podle územního plánu ve znění změny Z 1000/00, kde jsou např. dětská hřiště (která mají být součástí plánovaného parku) na plochách označených jako „*ZP – parky, historické zahrady a*

hřbitovy“ zařazena do skupiny „výjimečně přípustné funkční využití“ [vedle *funkčního využití*: parky, zahrady, sady, vinice (...) a *doplňkového funkčního využití*: drobné vodní plochy, pěší komunikace (...)], nebylo by možno spatřovat pochybení v tom, že správní orgán připustil právě takové výjimečně přípustné funkční využití ve formě dětského hřiště. Jak uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí, žalobce se tu zřejmě dovolává metodického pokynu k Územnímu plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného usnesením Rady hlavního města Prahy č. 1774 ze dne 22. 10. 2002, v jehož části VIII se upravuje postup při umísťování výjimečně přípustné stavby. Jednak ale v této věci se nerozhodovalo o umístění stavby, nýbrž o změně využití území; jednak má žalovaný pravdu v tom, že souhlasný postoj městské části a Magistrátu hlavního města Prahy k záměru zřídit park včetně dětských hřišť byl v řízení dostatečně vyjádřen.

Není zcela zřejmé, kam žalobce míří svou námitkou týkající se lesoparku jako veřejně prospěšné stavby, v níž nesmějí být zřízeny žádné stavby, dětská hřiště či komunikace. Pojem „lesopark“ není v právním řádu definován, ač jej tu ojediněle lze nalézt [například v zákoně č. 185/2001 Sb., o odpadech, v jehož § 10a odst. 1 písm. c) se veřejná zeleň pro účely tohoto zákona definuje jako „*parky, lesoparky, sportoviště, dětská hřiště a veřejně přístupné travnaté plochy v intravilánu obce*“]; už vůbec se pak tento pojem nevyskytuje ve vyhlášce č. 433/2001 Sb., kterou se stanoví technické požadavky pro stavby pro plnění funkcí lesa. Jde tedy o označení, které nemá závazně stanovený obsah a z nějž nelze dovozovat náležitosti budoucího využití dané plochy.

Důvodná není ani námitka, podle níž bylo žalobci nesprávně doručováno veřejnou vyhláškou, zatímco mu mělo být doručováno jednotlivě; k tomu žalobce odkázal na § 25 správního řádu. Toto ustanovení upravuje případy, kdy má být – oproti standardní situaci, v níž se osobám doručuje na sdělenou adresu pro doručování – doručováno veřejnou vyhláškou; tento způsob doručování se uplatní u osob neznámého pobytu, u osob neznámých, u osob, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, a *v dalších případech, které stanoví zákon*. Takovým zákonem pak může být nejen správní řád samotný, ale i jiný, zvláštní zákon – zde konkrétně stavební zákon, který obsahuje speciální pravidla pro doručování v ustanoveních § 87 odst. 1 a § 92 odst. 3, na něž odkazuje žalovaný. Žalobce byl účastníkem územního řízení z titulu vlastnického práva k sousedícím pozemkům, tedy účastníkem ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (*osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*), a právě takovým účastníkům se podle výše citovaných ustanovení doručuje veřejnou vyhláškou.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Osoba zúčastněná na řízení by měla právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.); k tomu ale v této věci nedošlo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. února 2012

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková